

BIBLIA

Az augusztusi elmélkedéseket a „Keleti szél” közösség tagjai írták, sorrendben Balogh László (Debrecen), Kis Imre (Tokaj), Orbán Ágnes, Orbán József (Felsőzsolca) és Berta Erzsébet (Debrecen), a szeptemberieket Gyűrű Ferenc (Egyed).

Augusztus 3. — Évközi 18. vasárnap — Mt 14,13–21 — Kenyérszaporítás?

Nehéz kérdések merülnek fel bennem ezzel a szentírási részel kapcsolatban. Miért nehezek? Egyrészt, mert félek, hogy egyeseket megbotránkoztatnak a kérdéseim, és számomra nehéz viselni ennek a felelősségét. Másrészt nehéz lehet annak is, aki komolyan vesz bizonyos következtetéseket, hiszen akkor tenni, cselekedni kell, ami nehezebb, mint az elméleti okoskodás.

A csodálatos kenyérszaporításra legalább kétféle magyarázat létezik.

a) Az egyik a hagyományos, közkeletű. Jézus néhány kenyérből teremtett több mázsányit. Fittyet hányt az anyag- és energiamegmaradás törvényének, amely szerint „anyag és energia nem vész el, és nem keletkezik, csak átalakul”. Tehát például tíz mázsa kenyeret lehetetlen készíteni öt kiló alapanyagból. Ahhoz legalább tíz mázsa alapanyag (liszt, víz, só, stb.) szükséges. Jézus megtehetette, hogy a semmiből teremt valamit, mert ő Isten. Én viszont csak ember vagyok, én nem tudom áthágni az anyagi világ törvényeit, kenyeret sem

tudok teremteni. Tehát arra a következtetésre juthatok, hogy nem kell magamat törnöm az éhezők megetetése miatt, ez az Isten dolga.

b) A másik magyarázat szerint a csoda ebben a történetben az, ahogy Jézus a saját példájával osztozásra ösztönözte a tömeget. Amikor a szájától megvonva a falatot, szétszította az ételt, akkor a maga jelszerű tettel arra ösztönözte, szinte provokálta a népet, hogy kövessék a példáját. Nem a semmiből teremtett, hanem példáját követve a tarisznyákból előkerültek a kenyerek. Akinek volt, adott annak is, aki nem hozott, és mindenki evett. A közös étkezés után elképzelhető a lelkesült jó érzés, a felszabadult öröm, hogy a „Mester” a jót hozta ki belőlünk. Képesek voltunk önzésünket leküzdve megosztani az ételünket az ismeretlenekkel is. Az alaktalan tömegből közösség született. Aki ki tudja hozni a jót az emberekből, az csodát tesz.

A történet szereplői megtapasztalhatták az ajándékozás boldogságát, a közös étkezés embereket összebarát-

koztató erejét, s méltán érezhették, hogy Jézus révén a szeretet csodájának átélői lehettek. (Forrás: Gromon A., Jézus evangéliuma Márk tolmácsolásában.)

Talán mi is voltunk már aktív részesei olyan történetnek, amikor egy jó cél érdekében összefogtak emberek. Ismerősök és ismeretlenek kapaszkodnak össze, az önzetlenség és önfeláldozás jó példája járványszerűen terjed. Elmosódnak a társadalmi különbségek, kicsi és nagy azon törí magát, hogyan tud a „szent”, közös cél érdekében tenni, adni valamit. Ritka, felemelő esemény, amely évekre hitet adhat az embernek. Hitet abban, hogy valahol mindenkiben ott szunnyad a jó. A vágy, hogy dolgozzunk közösen valami igazán szép, nemes, jó célért. Jézus képes volt kétezerevé, és képes ma is előhívni az emberekből a mélyen szunnyadó jósságot. Képes eltávolítani az ember és ember közé önzésből húzott falakat, és olyan magasabb rendű, nemes célokat állítani elénk, amelyekért érdemes élni és küzdeni.

Augusztus 10. — Évközi 19. vasárnap — Mt 14,22–33 — Emberi erőnél több

Ezzel az evangéliumi résszel kapcsolatban két gondolat, illetve kérdés fogalmazódott meg bennem.

1) Jézus első nyilvános „szereplése” után – amikor először volt az apostolok számára is megtapasztalható isteni mivolta, embert szerető, szóval, gondolat, de étellel és itallal is ellátó csodálatos gazdagsága – az apostolok magukra maradnak a vízen.

Erős szél, hullámvás, himbálózó hajó, a felkavaró események után sok-sok megválaszolatlan kérdés, teljes testi-lelki bizonytalanság. És ak-

kor jön megint egy megmagyarázhatatlan esemény, valami „csoda”! És mi az első reakciója az embernek? Félelem, és a belső gyötrelmek kivétése: Ez csak egy kísértet, egy rossz szellem, egy démon lehet!

Meg tudom-e különböztetni magamban a Szentet, az Isteni lelket a gyengeségeimből, félelmeimből fakadó démontól?

2) Tudjuk, hogy Péter csupa szív, határozott, félelmet nem ismerő egyetemes halászeber, akit Jézus tanítványának hívott. Mindent meg akart ta-

nulni az emberhalászás tudományából, mindent tudni akart Tanítójáról, és mindenben hasonlóvá is akart válni hozzá.

De milyen kevés az emberi akarat, amit kételkedésünk, kishitűségünk folyamatosan gátol! Istenhez való közeledésünkhöz kevés az akarat, ahhoz Jézus segítőt együttléte, az isteni kegyelem is szükséges, mert egyébként elmerülünk kételkedésünk, kishitűségünk tengerében!!

Mennyire gondolom én ezt komolyan?

Augusztus 17. — Évközi 20. vasárnap — Mt 15,21–28 — A kánaáni asszony

Ebben a történetben számomra magával ragadó és csodálatra méltó az az erő, amellyel a kánaáni asszony megharcol azért, hogy Jézus meghallgassa, és teljesítse kérését, ördögötől meggyötört leánya meggyógyítását.

A Szentírás gyógyításról szóló történetét olvasva arra a következtetésre jutok, hogy a meggyógyítottak, illetve a gyógyítást kérőnek rendelkeznie kellett valami olyan belső hozzáállással, amely lehetővé tette a változás létrejöttét.

Történetünkben láthatóvá válik a gyógyítást kérő hozzáállása, amelyet Jézus hitként nevez meg.

Az asszony ereje mély belső bizalomból: önbizalomból, Jézus iránti bizalomból és a lehetőség iránti bizalomból ered. Ebben vál-

lalható az, hogy makacs kérleléssel személye zavaróvá, terhessé válik. Nem rendíti meg ezt a bizalmat a Jézustól kapott visszautasítás sem.

Tudja, mit akar, nem kételkedik kérese jogosságában. Nem veszi el önértékelését attól sem, hogy Jézus az embergyermekhez viszonyítva „lekiskutyázza” őt, vagyis leértékeli, odafordulásra méltatlannak ítéli. Elfogadja helyét a sorban, megelégszik az asztalról lehulló morzsákkal, de arra igényt tart. Alázata, odaadása nem mesterkelt.

Augusztus 24. — Évközi 21. vasárnap — Mt 16,13–20 — „Kinek tartotok engem?”

Jézus Fülöp-Cezárea vidékén tartózkodik (jön-megy) tanítványával. Hallgatják tanításait, tapasztalják lényét, látják tetteit. Megfigyelhetik, hogy az emberek miként viszonyulnak Jézushoz, hogyan fogadják vagy utasítják el a tőle kapott tanításokat, és egyáltalán az ő kis vándorló közösségüket. Egymás között is megbeszéli a történeteket, talán még ki is beszélnek Mesterüket. Rajongásuk érte e tapasztalatokból merítkezik, külső és belső élményhatások folyamatában élnek.

Jézus egy csendesebb pillanatukban (ld. Lk 9,18) rákérdez talán az egyik legégetőbb belső vívódására: Ki is ő valójában?

Ez az asszony önazonosságban, egységben van önmagával. Ez olyan kapcsolati minőség, amely élete minden viszonylatában megnyilvánul. Tiszta, világos gondolkodás, nyitottság és őszinteség (önmagára irányított nyitottság) is jellemzi. Ebben a nyitottságban elhárulnak az akadályok a kívánság teljesülésének az útjából. A lehetőségből megvalósulás lesz.

Lehet, hogy nem is Jézus tette ebben a történetben a csodát, ő csak hitelesítette, jóváhagyta azt, amire megteremtődött a lehetőség ebben a nyitott, őszinte kapcsolódásban.

Itt is, mint oly sokszor, a kérdés feltevésének módjával is vezeti, tanítja őket. Hiszen arról, hogy mit beszélnek róla az emberek, egymás szavába vágva válaszolnak. Ezzel van tele a fejük, erről beszélgetnek a legtöbbit egymás között is. A legnagyobbakhoz hasonlítják, akikről csak jót lehet tudni, hallani, bár személyes ismeretük egyiküknek sincs róluk.

Jézusnak ez a válasz nem elég, tovább megy: „Hát TI (TE) kinek tartotok (tartasz) engem?”

Az addig zsongó csapat elcsendeseedik. Kényelmetlenül érzik magukat. El kell szakadni az addig jól bevált, másokkal egyeztetett, konszenzussal kialakult fontos kérdéseket így meg-

„Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, ahogy kívánod!”

Ha elfogadjuk ezt a gondolatmenetet, érdemes feltennünk egy kérdést. A mi személyes életünkben mi érleli és segíti, illetve mi akadályozza ezt az áldott nyitottságot?

Az, hogy a jézusi üzenetnek mi is reményteljes alanyai lehessünk, vagyis táplálásra érdemes, fejlődésre képes gyermekek, és nemcsak vegetáló kutyakölykök, a történet tanúsága szerint független a valahová tartozástól. Előfordulhat, hogy a hitetlennek nagyobb a hite.

nyugtatóan tisztázó véleményformázástól. A kívülről, másoktól jövő tudás után Jézus a belülről jövő hangra fókuszálja őket.

Péter töri meg a csendet. Kimondja, amit belül már korábban is érezni vélt, de a külsőkre figyelő gondolataiba nem illeszthető be: „Te vagy a Messiás, az élő Isten fia.” A kimondással bizonyosságra lelt, Jézusban Istenének élő küldöttét – fiát tapasztalta meg.

Mestere a „Boldog vagy, Simon...” kezdettel, és a kőszikla mint megingathatatlan alap jelzővel visszajelzi Péternek, hogy jó úton jár, és bátran építezhet belső megtapasztalására.

Augusztus 31. — Évközi 22. vasárnap — Mt 16,21–27 — Kétféle gondolkodásmód

Ez az evangéliumi szövegrészlet arra ösztönzött, hogy ismét elgondolkozzam azon, vajon kicsoda is Simon Péter, akit Jézus itt Sátánnak nevez, s mi is az a lélek, amelyre a tanítványokhoz forduló Jézus példabeszéde hivatkozik.

Máté azt beszéli el itt, hogyan fogadták a tanítványok, amikor közelgő szenvedéséről, haláláról és feltámadásáról beszélt nekik Jézus. Péter, aki nem sokkal korábban már képes volt Isten szavának meghallására, s ezzel felismerni Jézusban a Messiást (Mt 16,16-17), most rosszállással fogadja Mestere szavait, s kétségbe vonja a Messiás-Jézus szenvedésének és halálának lehetőségét. A kételkedés által – amely az evangélium többi elbeszélésének tanúsága szerint is újra és újra megkísérti Pétert – az apostol is kísértővé válik: Jézus ezért is utasítja vissza őt ugyanazokkal a szavakkal és ugyanolyan indulattal, mint pusztabeli kísértőjét: „Távozz tőlem, Sátán!” Különös, hogy Jézus kilétét illetően Péter „Isten szerint” tudott gondolkodni (ahogy Jézus kifejti: „nem hús és vér fedte fel” előtte, hogy ki ő,

hanem a mennyei Atya), halálát és feltámadását illetően viszont (ahogy ugyancsak Jézus mondja) „az emberek szerint” gondolkodott (Mt 16,23).

Úgy látom, hogy Péter itt – amint minden más helyzetben is, ahol szellemi és/vagy lelki értelemben gyengének és gyávanak mutatkozik – az ember antropológiai (tehát megszüntethetetlen) adottságát is felmutatja. Az emberben megszüntethetetlenül ott munkáló kételkedést, az emberi ész és tapasztalóképeség örökre szóló korlátoltságát, amely korlátozza azt a hitet is, amely Isten felé nyitja ki a lelket. Isten szerint gondolkodni és emberek szerint gondolkodni – Péterben is ez az ellentétes irányba húzó két erő feszül egymásnak. A tanítványok között ő az első, aki meghallja Isten szavát, de annak beszédére éppoly süket is, mint a többiek, hiszen nem tudja elképzelni, hogy Isten részesülhet az emberi sorban, a szenvedésben és a halálban. Péter szerint Jézus lehet Isten, de ha az, akkor nem lehet ember. Vagyis képtelen megérteni azt a hírt, amelyet a megtestesülés közvetít – ami azt is jelenti, hogy

azt a hírt sem értheti, amelyet a feltámadás üzen. Mert az elválasztásra épülő emberi értelem és emberi nyelv (az emberek szerinti gondolkodás) alapján nem könnyű integrálni az istenibe az emberit (megtestesülés, szenvedés, halál), s az emberibe az istenit (feltámadás, örök élet). Ez a megszüntethetetlen antropológiai korlát azonban nem felmentés – sem Péter számára, sem számunkra, akik bizony magunkra is ismerhetünk benne. Sokkal inkább arra figyelmeztet, hogy – amint Péter történetei is példázzák – a hit nem egyszer s mindenkorra elnyerhető tárgyyszerű valami, hanem folytonosan újrakeletkező feladat.

Máté elbeszélésében is ennek a feladatnak a kijelölésével folytatódik a történet: Jézus a tanítványokhoz fordul, arra szólítva fel őket, hogy az e világi törvényekre és értékekre irányuló „emberek szerinti gondolkodást” elhagyva figyeljenek a bennük is meglévő isteni gondolkodás „szervére”, ami nem más, mint a lélek. Hogy az ember a lélek által emelkedik ki (pontosabban emelkedhet ki!) a fizikai világából,

azt legjobb gondolkodási hagyományaink mindig is megfogalmazták; számomra a legszebben Vörösmarty Mihály: „Ember vagyunk, a föld s az ég fia, / Lelkünk a szárny, mely ég fel

viszen.” Jézus eszméltető kérdéseinek háttérben is – „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt szenved?”, „Mit adhat az ember váltságdíjúl a lelkéért?” –

e kettős kötésű ember képe áll. De a kérdés most annak pozitív kötésére veti a fényt: az Istenhez kapcsolódás képességére, lehetőségére – és ezért feladatára.

Szeptember 7. — Évközi 23. vasárnap — Mt 18,15–20 — Jézus számára nincs elveszett ember

Nem lehet közömbös számunkra a másik ember sorsa, életútja. Jézus szinte köteleességünké tette a másik emberért érzett felelősséget, még a nagyon nehéz figyelmeztetés árán is. A legtöbb magyar fordításban a szöveg így hangzik: „ha testvéred vétkezik valamiben elle-ned”, vagy a legújabb katolikus fordításban: „ha testvéred megbántott”. Ezután következik a javító eljárás három lépése: a négy szemközti, a tanúk előtti, és a közösség előtti figyelmeztetés.

Egyes szentírástudósok azonban rámutatnak arra, hogy a legrégebbi kéziratokban hiányzik ez a görög szó: „ellened”. Tehát a szöveg helyesen így szólna: „ha testvéred bármiben is hibázik”. Ez az utóbbi értelmezés azért látszik helyesebbnek, mert job-

ban megfelel az evangéliumi megbocsátás szellemének.

Jézus nem elégtételvételre akar hangolni bennünket, hanem segítségnyújtási köteleességre szólít fel a vétkeket elkövetővel kapcsolatban. Ha valaki összeesik mellettünk, ösztönösen utánkapunk, és igyekszünk felemelni. Ilyen erőteljesen összeesők a vétkeket elkövetők is. Testvéri köteleességünk lehajolni hozzájuk, és felemelni őket. Amint a testi betegek talpra állításához, meggyógyításához szükséges, hogy a beteg is akarjon talpra állni, gyógyulni, ugyanúgy szükséges, hogy a vétkes ember is akarjon talpra állni, gyógyulni.

Jézus először az őszinte négy szemközti beszélgetést ajánlja. Ez természetesen is, hiszen az ember legtöbbször még

testi betegségét is titkolja – mennyivel inkább a lelkit, az erkölcsi bajt. A legérzékenyebb ponthoz, a lelki sebhez nyúlunk, amikor másokat figyelmeztetni akarunk. Épp ezért úgy kell megfontolnunk minden szót, hogy előbb beleképzeljük magunkat testvérünk helyzetébe. Csak olyan kifejezést használhatunk, amit magunk is jó szívvel tudnánk elfogadni az ő helyzetében.

Jézus a továbbiakban a tanúk előtti megintést, majd a közösséghez fordulást ajánlja. Azonban ezekbe sem szabad valami megtorló vagy büntető eljárást beleértünk vagy belemagyaráznunk. Csupán arról van szó, hogy amit egy ember nem tud elérni a szeretetével, azt a szót, amit nem tud egy ember bölcsessége megtalálni, többben biztosabban megtalálják.

Szeptember 14. — Évközi 24. vasárnap — Jn 3,13–17 — Jézus nem elítél, hanem fölemel

Jézus életpéldája, tanítása azt hivatott elősegíteni, hogy az emberiség létét élhető alapokra helyezze. Jézus segíteni, felemelni, előbbre vinni, üdvözíteni akarja az embert, nem pedig elítélni. Ezt mondja nekünk többek között a Szent Kereszt felmagasztalása miséjének evangéliuma. Számunkra is érdemes ezt az utat és magatartásmódot követni.

Jézus felemel és mércét ad életpéldájával. Mit mivel mérünk, és mihez mérünk? Nem is sejtjük, mekkora káosz uralkodott a világban az egységes mértékrendszerek bevezetése előtt. Mindenki mással mért, és máshoz viszonyított. Erkölcsi értelemben ma nagyon hasonló időt élünk meg. A jézusi értékrend nincs ott az emberek tudatában. Mindenki máshoz viszonyítja magát, tetteit, világát. Így lehetséges az, hogy semmi sem szent, hogy minden igaz, és mindennek az ellenkezője is.

Jézus felemel és mércét ad tanításával. Talán soha nem volt annyira fontos, mint most, hogy lelki, erkölcsi értelemben pontos mércét használjunk. Hogy tudjuk, ki és mi az értékes, és mi a szégyellni való. Jézus tanítása ebben pontos útmutató. Jézus még megkínzása ellenére is kiktartott tanítása mellett. Ezzel azt üzeni mindenkor minden emberének, hogy Isten törvényét soha semmilyen rendszer, kormány, gazdálkodó közösség, multinacionális társaság nem írhatja fölül.

Jézus felemel és mércét ad a lelkületével. Emberek tetszése helyett az Istennek tetszés szerint gondolkodik. Hogy mit engedhetünk meg magunknak és gyermekeinknek, hogy mi az, ami igazán lehűz, azt Jézus lelkületében láthatjuk igazán jól. Sokszor apróságnak vélünk dolgokat, holott életveszélyesek lehetnek lel-

kületünk alakulásában. A durva szó is apróságnak tűnik, de idővel durva emberré formál. Az elmaradó imádság is apróságnak tűnik, de a sok elmaradó imádság megszakítja a kapcsolatot Jézussal. Jézus velem-léte formál, nemesít emberré.

Szeptember 21. — Évközi 25. vasárnap — Mt 20,1–16a — Isten új rendet akar

A drámai feszültségű elbeszélés cselekménye akár ma is történhetne, hiszen alkalmi munkások vagy munkanélküliek felfogadásáról van szó, akik tétlenül ácsorognak a piacon. A szőlősgazda a reggel 6 órakor (az akkori időbeosztás szerint első órában) munkába állókkal egy dénár napidíjban egyezik meg. Ezután 3 óránként újabb munkásokat fogad fel, végül délután 5 órakor is felvesz munkásokat. A drámai feszültség az esti bérfizetéskor robban ki a szőlősgazda és a reggeltől dolgozók között. Ez utóbbiak igazságtalansággal vádolják a gazdát, amiért a naplemente előtt munkába állók is egy dénárt kaptak, akárcsak ők, akik „a nap terhét és hévét” viselték (Mt 20,12).

Az elbeszélés a mai olvasót – minket – is állásfoglalásra készítet. Hajlamosak vagyunk a méltatlankodó munkások oldalára állni, mert a jutalom nem arányos a végzett munkával. Egyszóval: igazságtalannak érezzük a gazda eljárását. Mai szóhasználatnál élve azt mondhatnánk, hogy a gazda eljárása bérfeszültséget teremt, ami ellen a szakszervezetnek vagy a pártoknak fel kellene lépniük. Isten

azonban – akit a szőlősgazda megszemélyesít – nem a szakszervezeti és pártvezetők fejével gondolkodik. Isten – aki jóságos mindenkihez – egészen másféle rendet akar megteremteni.

Isten Országában új rend valósul meg. A diktatúrának és a demokráciának, illetve Isten országának egymástól eltérő alapjai vannak. A diktatúra alapja a félelem és a gyűlölet. A budapesti Terror Háza múzeumban olvasható az ávosok egyik vezéreszméje: „Ne csak őrizd [a rabot], hanem gyűlöld is!”, A félelemkeltésre és gyűlöletre alapozták rendszerüket. A demokrácia alapja a jogegyenlőség és igazságosság. Ez a világ gazdaságilag a teljesítményre és a haszonra (profitra) irányul, amely kiszámítható és megtervezhető. A demokráciában mindenki számol és méricskél. Ez a rendszer a pénzre épül. Isten országában olyan új rend valósul meg, amelynek alapja a jóság.

A szőlősgazda – vagyis Isten – mentalitása teljesen eltér az elégedetlenkedő munkások mentalitásától. Azok igazságtalansággal vádolják a gazdát. A gazda azonban nem igaz-

ságtalan, mert az első munkások megkapják a kialakított bért: „Nemde egy dénárban egyeztél meg velem?”, A gazda valószínűleg a később érkezők családtagjaira is gondol, ezért nekik is megadja a megélhetéshez szükséges minimálbért. A család ugyanis nem tehet arról, hogy a családfő tétlenül ácsorog, mert nem fogadja fel senki. Isten – a szőlősgazda – az igazságosságot mindvégig alárendeli a jóságnak, mert a jóság alapozza meg az új rendet, az Isten országát. A diktatúrák és a demokráciák váltogatták egymást a történelemben, és egy idő után mindegyik megrendült. Jézus példabeszéde arról akar meggyőzni minket, hogy Isten Országá, amely a jóságon alapul, rendíthetetlen lesz, mert Isten jóságán alapul, azon a jóságon, amely elpusztít–hatatlan.

Auschwitz, Recsk és a Terror Háza nemcsak arról beszél, hogy a gyűlölet el tudja tiporni az embert, hanem arról is, hogy a szeretet és jóság le tudja győzni a gyűlöletet (pl. Szent Maximilian Kolbe). Ezt mutatta meg Jézus, és ezt az isteni jóságot vagyunk hivatva felmutatni életünkkel mi magunk is.

Szeptember 28. — Évközi 26. vasárnap — Mt 21,28–32 —**Isten Országába átalakulással lehet bejutni**

A vámosok és az utcanők megelőznek benneteket Isten országában!., (Mt 21,31) – mondta Jézus a főpapoknak és a nép véneinek. Biztosra vehetjük, hogy a mai társadalmi elithez tartozók nem vennék jó néven, ha őket is az utcanőkkel hasonlítanák össze, méghozzá olyan hátrányosan, mint ahogy azt Jézus tette. Bizonyos, hogy a Jézus korabeli zsidó társadalom elitjét alkotó főpapok sem köszönték meg Jézusnak, hogy az utcanőket és a vámosokat eléjük sorolta. Mi lehetett Jézus keménykritikájának oka – kérdezhetjük. A választ a két fiúról szóló példabeszédben találjuk meg. A példabeszéd két vallási magatartást ír le.

Az első fiú magatartása – aki végül is kimegy a szőlőbe dolgozni – azokra vonatkozik, akik végül végrehajtják a tanítást, jóllehet előtte makacsnak bizonyultak. A második fiú magatartása – aki nem megy ki a szőlőbe dolgozni – azokra vonatkozik, akik meghallgatják Jézus tanítását, de nem váltják valóra. Az előbbieket változtathatnak magatartásukon, az utóbbiak azonban nem változnak, azaz nem térnek meg. Jézus ezt a kétféle vallási magatartást a főpapokra – a társadal-

mi elite – és az utcanőkre – a társadalom megvetettjeire – alkalmazza. Azt állítja, hogy a vallási vezetők nem változtattak életmódjukon azután, hogy hallották Keresztelő Szent János prédikációit. Velük szemben az utcanők viszont hittek Keresztelő Szent Jánosnak, és megváltoztak (vö. Mt 21,32). A példabeszéd jól összefoglalja az evangéliumi erkölcsöt: az erkölcsi tanítást nem elég ismerni, hanem meg is kell tenni. Nem elég mondogatni, hogy „Igen, Uram!”, hanem meg is kell tenni az „Atya akaratát”, (vö. Mt 7,21). Amit Jézus hiányol a főpapokban és a nép véneiben, az a megtérés, a gyökeres átalakulás. Jézus elvárása ma is érvényes, mivel a világot nem szép szavakkal és ígéretekkel lehet jobbá tenni, hanem tettekkel. Hadd mondjak erre egy történelmi példát.

Isten országába nem átváltóztatással, hanem átalakulással lehet bejutni. A budapesti Terror Háza múzeumban az egyik terem az átváltóztést mutatja be. Arról van szó, hogy amikor a nyilasok bukását követően a kommunisták jutottak hatalomra, az egykori nyilasok beléptek a kommunista pártba: tagkönyvet cseréltek, és

átöltöztek ávos egyenruhába. Lényegében semmi sem változott, csak a diktatúra színe és ruhája. A társadalmi átalakulások idején előfordulnak ilyen átváltóztések, de ezek nem teszik jobbá a világot. A világot egyedül a bűnbánattal párosult gyökeres átalakulás – azaz a megtérés – teszi jobbá. Isten Országába nem lehet bejutni átváltóztással, csak bűnbánattal egybekötött megtéréssel. A bűnbánat még az utcanőt is bejuttathatja Isten országába, de a bűnbánat hiánya a társadalom elitjéhez tartozót is kizárhatja onnan.

A mai ünnep – Szentírás vasárnapja – rámutat a megtisztulás eszközére, a Szentírásra. A Szentírás átalakító szerepére különösen akkor ismerhetünk rá, ha összevetjük a Bibliát a mai bulvársajtóval. A bulvársajtó bűnös társadalom elitjéhez tartozót is kizárhatja onnan. A mai ünnep – Szentírás vasárnapja – rámutat a megtisztulás eszközére, a Szentírásra. A Szentírás átalakító szerepére különösen akkor ismerhetünk rá, ha összevetjük a Bibliát a mai bulvársajtóval. A bulvársajtó bűnös társadalom elitjéhez tartozót is kizárhatja onnan. A mai ünnep – Szentírás vasárnapja – rámutat a megtisztulás eszközére, a Szentírásra. A Szentírás átalakító szerepére különösen akkor ismerhetünk rá, ha összevetjük a Bibliát a mai bulvársajtóval. A bulvársajtó bűnös társadalom elitjéhez tartozót is kizárhatja onnan.